

Sygn. akt I ACa 894/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Joanna Kurpierz
Sędziowie :	SA Anna Bohdziewicz SA Ewa Solecka (spr.)
Protokolant :	Magdalena Bezak

po rozpoznaniu w dniu 5 lutego 2016 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa P. B. i S. B.

przeciwko H. S., D. S., M. K., B. C. i A. W.

o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli

na skutek apelacji pozwanych D. S., M. K., B. C. i A. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt I C 331/13

oddala apelację.

SSA Ewa Solecka	SSA Joanna Kurpierz	SSA Anna Bohdziewicz
-----------------	---------------------	----------------------

IACa 894/15

UZASADNIENIE

P. B. i S. B. wnieśli o nakazanie H. S., D. S., M. K., B. C. i A. W. złożenie oświadczenia woli, którego treścią ma być przeniesienie własności nieruchomości objętych księgami wieczystymi (...) Sądu Rejonowego w M..

Pozwana H. S. uznała powództwo.

Pozwane D. S., M. K., B. C. i A. W. wniosły o oddalenie powództwa i zarzuciły, że umowa jest nieważna z powodu nieekwiwalentności świadczeń.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w Katowicach:

1/ zobowiązał H. S. do przeniesienia na rzecz P. B. i S. B. udziału w części 4/8 we współwłasności nieruchomości objętych księgami wieczystymi numer (...) Sądu Rejonowego w M. szczegółowo opisanych w § (...) warunkowej umowy sprzedaży z dnia 29 stycznia 2010 r. zawartej w formie notarialnej przed notariuszem M. P. w M. za numerem repertorium(...);

2/ zobowiązał D. S. do przeniesienia na rzecz P. B. i S. B. udziału w części 1/8 we współwłasności nieruchomości objętych księgami wieczystymi numer (...) Sądu Rejonowego w M. szczegółowo opisanych w § (...) warunkowej umowy sprzedaży z dnia 29 stycznia 2010 r. zawartej w formie notarialnej przed notariuszem M. P. w M. za numerem repertorium (...);

3/ zobowiązał M. K. do przeniesienia na rzecz P. B. i S. B. udziału w części 1/8 we współwłasności nieruchomości objętych księgami wieczystymi numer (...) Sądu Rejonowego w M. szczegółowo opisanych w § (...) warunkowej umowy sprzedaży z dnia 29 stycznia 2010 r. zawartej w formie notarialnej przed notariuszem M. P. w M. za numerem repertorium (...);

4/ zobowiązał B. C. do przeniesienia na rzecz P. B. i S. B. udziału w części 1/8 we współwłasności nieruchomości objętych księgami wieczystymi numer (...) Sądu Rejonowego w M. szczegółowo opisanych w § (...) warunkowej umowy sprzedaży z dnia 29 stycznia 2010 r. zawartej w formie notarialnej przed notariuszem M. P. w M. za numerem repertorium (...);

5/ zobowiązał A. W. do przeniesienia na rzecz P. B. i S. B. udziału w części 1/8 we współwłasności nieruchomości objętych księgami wieczystymi numer (...) Sądu Rejonowego w M. szczegółowo opisanych w § (...) warunkowej umowy sprzedaży z dnia 29 stycznia 2010 r. zawartej w formie notarialnej przed notariuszem M. P. w M. za numerem repertorium(...);

6/ wyrokowi w punkcie pierwszym nadał rygor natychmiastowej wykonalności;

7/ zasądził solidarnie od H. S., D. S., M. K., B. C. i A. W. na rzecz S. B. kwotę 7132,- tytułem zwrotu kosztów procesu.

Rozstrzygnięcie powyższe Sąd oparł na następujących ustaleniach i zważeniach:

E. S. na co najmniej kilka miesięcy przed zawarciem umowy z 29 stycznia 2010 roku chciał sprzedać nieruchomości gruntowe objęte tą umową. Informował o swoim zamiarze swoich sąsiadów i znajomych. Złożył ofertę sprzedaży nieruchomości za kwotę 20.000 zł D.M.. Dla świadka oferta nie była atrakcyjna. Także mężowi świadka H. P. E. S. oferował nieruchomość za 20.000 zł. Świadek zeznała, że ta propozycja nie była dla nich atrakcyjna. bo nie było warto kupić tej nieruchomości za 20.000 zł. Pozwana H. S. także potwierdziła, że jej mąż chciał sprzedać nieruchomości za 20 000 zł. Kwotę tę ustalił samodzielnie i informował swoich znajomych o zamiarze sprzedaży nieruchomości za tę kwotę.

Warunkową umową sprzedaży z 29 stycznia 2010 roku E. S. sprzedał P. B. i S. B. nieruchomości objęte księgami wieczystymi o numerach (...) szczegółowo opisanymi w § (...) umowy, za cenę w łącznej kwocie 20 000 zł, pod warunkiem że Agencja Nieruchomości Rolnych nie wykona prawa pierwokupu przysługującego jej z mocy art. 3 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 roku o kształtowaniu ustroju rolnego. W § (...) umowy zostało odnotowane, że nabywcy zapłacili sprzedającemu na poczet ceny sprzedaży kwotę 10 000 zł, której odbiór E. S. pokwitował.

Pismem z 16 lutego 2010 roku Agencja Nieruchomości Rolnych poinformowała, że nie skorzysta z prawa pierwokupu .Dnia (...) roku E. S. zmarł. Postanowieniem z 22 czerwca 2011 roku w sprawie sygn.akt I Ns 240/11 Sąd Rejonowy w M. stwierdził nabycie spadku po E. S..

W oparciu o dowód z opinii biegłej sądowej J. M. Sąd ustalił, że wartość rynkowa nieruchomości wg cen z 29 stycznia 2010 roku i wg stanu tej nieruchomości z tej daty wynosiła 93.527 zł. E. S. otrzymał przy zawarciu warunkowej umowy sprzedaży 10000,- zł. Pozwane, które wnosili o oddalenie powództwa przyznały, że otrzymały od powoda łącznie kwotę 5000,- zł, czyli odpowiadającą ich udziałom w spadku (po 1/8)

Wobec powyższych ustaleń Sąd Okręgowy uznał, że powództwo jest zasadne.

Umowa z 29 stycznia 2010 r. nie jest pozorną umową sprzedaży, pod którą ukryta została umowa darowizny. Czynność prawna nie może jednocześnie zmierzać do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c.) oraz być dokonana dla pozoru (art. 83 § 1 k.c.), zaś jeżeli umowa jest przez strony faktycznie wykonywana to nie można mówić o jej pozorności. Przeprowadzone postępowanie dowodowe nie daje podstaw do ustalenia, że zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa i że pod umową sprzedaży została ukryta umowa darowizny.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, wbrew zarzutom pozwanych, umowa z dnia 29 stycznia 2010 roku nie jest nieważna z powodu nieekwiwalentności świadczeń. Ewentualne nadużycie kontraktowe może podlegać weryfikacji na podstawie art. 58 § 2 i art. 353.1 k.c. Klauzula zasad współżycia społecznego użyta w art. 58 § 2 k.c. wyznacza granice treści czynności prawnej, zaś użyta w art. 353.1 k.c. wyznacza ustawowe granice kontraktowania. Samo tylko stwierdzenie nieekwiwalentności świadczeń stron nie wystarcza do uznania, że dokonana czynność prawna, czyli warunkowa umowa sprzedaży, narusza zasady słuszności kontraktowej i z tej przyczyny jest nieważna na podstawie art. 58 § 2 k.c. W ramach wyrażonej w art. 353.1 k.c. zasady swobody kontraktowania mieści się również pozwolenie na faktyczną nierówność stron, która może się wyrażać nieekwiwalentnością ich wzajemnej sytuacji prawnej. Nieekwiwalentność ta, stanowiąc wyraz woli stron, nie wymaga, co do zasady wystąpienia okoliczności, które by ją usprawiedliwiały. Jednakże obiektywnie niekorzystna dla jednej strony treść umowy zasługiwać będzie na negatywną ocenę moralną, a w konsekwencji prowadzić do uznania umowy za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego w sytuacji, gdy do takiego ukształtowania stosunków umownych, który jest dla niej w sposób widoczny krzywdzący, doszło wskutek świadomego lub tylko spowodowanego niedbalstwem wykorzystania przez drugą stronę swojej silniejszej pozycji. Do uznania, że dokonana czynność prawna narusza zasady słuszności kontraktowej i z tej przyczyny jest nieważna na podstawie art. 58 § 2 k.c. konieczne jest wykazanie, że poprzednik prawny pozwanych, zawierając umowę z powodami działał pod presją faktycznej ich przewagi, ponieważ w takim wypadku nie mogłaby być ona uznana za zawartą w wyniku decyzji podjętej swobodnie i rozważnie .

Zgodnie z ogólną regułą dowodową art. 6 k.c. na pozwanych spoczywał ciężar wykazania okoliczności uzasadniających stwierdzenie nieważności umowy, bowiem z faktów tych mogły wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne. Pozwane nie wykazały, ani nawet nie twierdziły, że cena sprzedaży ustalona została w sposób spreczny z zasadami współżycia społecznego. Przeprowadzone postępowanie dowodowe daje podstawę do ustalenia, że cena sprzedaży została ustalona przez E. S. w sposób świadomy i swobodny. Nikt, a w szczególności powodowie, nie wywierali jakiegokolwiek wpływu na proces decyzyjny E. S..

Wysokość opłat podatkowych, które sprzedawcy będą mieli obowiązek uiścić pozostaje bez wpływu na ocenę ważności czynności prawnej.

Biorąc powyższe pod rozwagę Sąd Okręgowy uwzględnił powództwo, bowiem zgodnie z art. 357 § 2 k.c. do przeniesienia własności nieruchomości objętych warunkową umową sprzedaży z 29 stycznia 2010 r. potrzebne jest dodatkowe porozumienie stron obejmujące ich bezwarunkową zgodę na niezwłoczne przejście własności.

Orzeczenie o kosztach oparto o treść art. 98 k.p.c. Zasądzona kwota stanowi uiszczoną przez powodów opłatę od pozwu.

Pozwane D. S., M. K., B. C. i A. W. wniosły apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości w odniesieniu do nich w punktach 2,3,4,5,7 i zarzucając :

1. naruszenie przepisów postępowania, mając na względzie, że uchybienia te miały istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:

1. naruszenie przepisu art. 233§ 1 k.p.c. w zakresie przekroczenia granic swobodnej

oceny dowodów i uznanie, że zeznania świadka D.M. (karta 236)

i zeznania świadka H. P. (karta 292) są wiarygodne w zakresie wartości rynkowej nieruchomości, którą E. S. oferował do sprzedaży, podczas gdy z dowodu z opinii biegłej sądowej J. M. wynika, że wartość rynkowa nieruchomości według cen z 29 stycznia 2010 r. i według stanu nieruchomości z tej daty wynosiła 93.527 zł (karta 270),

2. naruszenie przepisu art. 233§ 1 k.p.c. w zakresie przekroczenia granic swobodnej

oceny dowodów i uznanie, że pozwane nie wykazały, ani nawet nie twierdziły,

że cena sprzedaży ustalona została w sposób sprzeczny z zasadami współżycia

społecznego, podczas gdy tej treści twierdzenie zostało podniesione w toku procesu,

3. naruszenie przepisu art. 233§ 1 k.p.c. w zakresie przekroczenia granic swobodnej

oceny dowodów i odmowę uznania, że warunkowa umowa sprzedaży z dnia 29 stycznia 2010 r. jest nieważna,

4. naruszenie przepisu art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z opinii biegłej sądowej J. M. co do ustalenia wartości rynkowej nieruchomości według cen z 29 stycznia 2010 r. i według stanu nieruchomości z tej daty,

5. naruszenie przepisu art. 328 § 2 k.p.c. w zakresie konstrukcji uzasadnienia wyroku, mając na względzie, że naruszenie to miało istotny wpływ na wynik sprawy w stopniu usprawiedliwiającym twierdzenie o nierozpoznaniu istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c., skoro Sąd nie zbadał zarzutów podniesionych przez pozwane, w tym co do sprzeczności warunkowej umowy sprzedaży z zasadami współżycia społecznego,

6. naruszenie przepisu art. 98 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że kwota 7.132 zł stanowi uiszczoną przez powodów opłatę sądową od pozwu,

naruszenie prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie poprzez:

7. błędną wykładnię art. 58 § 1 k.c. poprzez przyjęcie, że cena ustalona w warunkowej umowie sprzedaży z dnia 29 stycznia 2010 r., pomimo że jest blisko pięć razy niższa niż wartość rynkowa nieruchomości, to nie narusza ekwiwalentności świadczeń wzajemnych w rozumieniu art. 487 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c., a w związku z tym warunkowa umowa sprzedaży z dnia 29 stycznia 2010 r. nie jest nieważna,

błędną wykładnię art. 58 § 2 k.c. poprzez przyjęcie, że warunkowa umowa sprzedaży z dnia 29 stycznia 2010 r. nie jest sprzeczna z zasadami współżycia społecznego,

8. błędną wykładnię art. 83 § 1 k.c. poprzez odmowę uznania za pozorną ceny w wysokości 20.000,00 zł za sprzedaż nieruchomości o wartości rynkowej 93.527 zł i odmowę stwierdzenia nieważności warunkowej umowy sprzedaży z dnia 29 stycznia 2010 r. jako zawartej dla pozorów ukrycia umowy darowizny i uniknięcia obciążeń podatkowych,

Wskazując na powyższe zarzuty apelujące wniosły o:

1. zmianę wyroku w zaskarżonej części i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanych D. S., M. K., B. C. i A. W. solidarnie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem pierwszej instancji,

2. zasądzenie od powodów solidarnie na rzecz pozwanych D. S., M. K., B. C. i A. W. solidarnie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego przed Sądem drugiej instancji,

ewentualnie o:

9. uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji przy uwzględnieniu kosztów postępowania apelacyjnego jako części kosztów procesu.

Sąd Apelacyjny zważył :

Apelacja nie była zasadna, wobec czego podlegała oddaleniu.

Obowiązek złożenia przez pozwane żądanych przez powodów oświadczeń woli związany był z treścią art. 157 § 2 kc , w związku z zawarciem przez poprzednika prawnego pozwanych E. S. z powodami przedmiotowej warunkowej umowy sprzedaży nieruchomości z dnia 29 stycznia 2010 r. Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Okręgowy słusznie uznał, że materiał dowodowy sprawy niniejszej nie dawał podstaw do ustalenia, że wymieniona umowa była nieważna, co skutkowało oddaleniem powództwa z powodu braku ważnego prawnie zobowiązania po stronie pozwanych.

Oponując przeciwko roszczeniu pozwu apelujące pozwane D. S., M. K., B. C. i A. W. wywodziły, że umowa z dnia 29 stycznia 2010 r. jest nieważna z mocy art. 58§1 kc w zw. z art. 487 kc i art. 353¹ kc , ewentualnie na mocy art. 58§2 kc - z powodu nieekwiwalentności świadczeń stron zastrzeżonych w umowie. W apelacji pozwane te zarzuciły Sądowi pierwszej instancji naruszenie tych samych norm prawa materialnego. Zarzut naruszenia granic swobodnej oceny dowodów przez odmowę uznania, że warunkowa umowa sprzedaży nieruchomości z dnia 29 stycznia 2010 r. jest nieważna odnosił się de facto do zakwestionowania zastosowania prawa materialnego.

Tak jak zarzucają skarżące, podnosiły one w toku postępowania pierwszoinstancyjnego twierdzenie o niezgodności przedmiotowej umowy z zasadami współżycia społecznego z powodu zbyt niskiej ceny sprzedaży, słusznie natomiast stwierdził Sąd Okręgowy, że apelujące nie tylko nie wykazały, ani nawet nie twierdziły, że cena ta została na E. S. wymuszona, była wynikiem świadomego wprowadzenia go w błąd, lub jakiegokolwiek innego wpływania na jego proces decyzyjny, tak dotyczący samej sprzedaży, jak i ceny.

Nie miało miejsca naruszenie art. 233§1 kpc poprzez przyjęcie wartości rynkowej przedmiotowej nieruchomości na podstawie zeznań świadków D. M. i H. P. z pominięciem wniosków opinii biegłej sądowej J. M., jak zarzuca apelacja. Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd pierwszej instancji ustalił, właśnie powołując się na opinię biegłej J. M., iż według stanu z dnia 29 stycznia 2010 r. wartość rynkowa nieruchomości warunkowo zbytej pozwany wynosiła 93.527 zł. Nieekwiwalentność świadczeń stron tej umowy przyjął Sąd Okręgowy za wykazaną i uczynił ją podstawą dalszych rozważań, słusznie wskazując, że sama w sobie okoliczność taka nie jest wystarczająca dla uznania, że czynność prawna była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, stanowiła obejście prawa lub była sprzeczna z celem i naturą danego stosunku prawnego.

Tym samym, niezasadny był zarzut apelujących, jakoby Sąd pierwszej instancji stanął na stanowisku, że przyjęta w umowie z 29 stycznia 2010 r. cena sprzedaży nie naruszała zasady ekwiwalentności świadczeń.

Pacta servanda sunt. Ustalenie nieważności czynności prawnej możliwe jest tylko w wyjątkowych przypadkach, przy zaistnieniu przesłanek ściśle określonych przez przepisy prawa. Sąd Okręgowy trafnie wywiódł, że dla stwierdzenia nieważności czynności prawnej w oparciu o powołane wyżej przepisy konieczne jest wykazanie, że zastrzeżenie nieekwiwalentnych świadczeń było wynikiem działań lub okoliczności, które naruszają zasady słuszności kontraktowej, reguły przyzwoitego zachowania się wobec kontrahenta, godzą nie tylko w treść kwestionowanego

postanowienia umownego lecz także w jego cel - tak, iż przy uwzględnieniu wszystkich elementów danego stanu faktycznego, realizacja danej umowy byłaby sprzeczna z zasadami współżycia społecznego, z powszechnym odczuciem sprawiedliwości. W szczególności zbadać przy tym należy, czy ocenianej umowy nie cechuje wyzysk w rozumieniu art. 388 kc. Ten zaś ma miejsce w sytuacji, gdy - poza nieekwiwalentnością świadczeń - jedna ze stron wykorzystuje niedołęstwo (lub, oraz) przymusowe położenie czy niedoświadczanie partnera umowy (vide-wyroki Sądu Najwyższego z 14 listopada 2001 r., IICKN 614/00, LEX nr 1169297, z 19 września 2013 r., ICSK 651/12, OSNC 2014/7-8/76, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 14 lipca 2015 r., IACa 114/15, LEX nr 1781915). Zgodzić się należy z Sądem Okręgowym, że z materiału dowodowego sprawy żadne tego rodzaju okoliczności nie wynikają. Nie tylko z zeznań świadków D.M. i H. P. lecz także pozwanej H. S., która jako wdowa po E. S. jest najbardziej wiarygodna, gdyż znała motywację zmarłego męża wynika, że poprzednik prawny pozwanych już ponad 2 lata wcześniej oferował nabycie przedmiotowej nieruchomości za 20.000 zł, jednak nie znajdował chętnych. Wymienieni zeznali zgodnie, że miejscowa społeczność nieruchomość tę uważa za bezwartościową, nieurodzajną z uwagi na niską klasę ziemi, nie nadającą się do zabudowy lub innego praktycznego wykorzystania. Pozwana H. S. wyjaśniła dodatkowo, że zmarły mąż chciał wyzbyć się przedmiotowego gruntu z tego powodu, że pobierając emeryturę rolniczą nie mógł być posiadaczem takiego arealu ziemi. Stwierdziła zdecydowanie, że sprzedał za 20.000 zł, „ bo tak chciał, tak zdecydował” (zeznanie pozwanej H. S. -zapis na CD-k.356). Nic nie świadczy o tym, aby powodowie nalegali na E. S., wywierali na niego presję, by sprzedał im ziemię, albo by uczynił to za cenę 20.000 zł. Znamiennym jest, że pozwana H. S. uznała powództwo, nie stawiając powodom żadnych zarzutów.

Wyjaśniona przez wdowę po E. S. przyczyna, dla której tak długo i zdecydowanie dążył on do sprzedaży swej nieruchomości stanowi kolejną przesłankę przemawiającą przeciwko uznaniu, że sporna umowa z 29 stycznia 2010 r. była sprzeczna z zasadami współżycia społecznego. Wiadomo bowiem, dlaczego spadkodawcy pozwanych tak zależało na wyzbyciu się własności przedmiotowego gruntu i dlaczego uznał cenę 20.000 zł za satysfakcjonującą. Przede wszystkim wiadomo, że sam taką cenę ustalił, na długo przed zawarciem umowy z powodami, gdyż już wcześniej za tę cenę oferował nieruchomość do zakupu sąsiadom. Jak zeznała jego była żona, „on nie chciał dużo pieniędzy, tylko żeby sprzedać”. Ocenie pod kątem kryteriów wskazanych w 353¹ kc podlega nie tylko treść kwestionowanego postanowienia umownego, ale także jego cel. Umowy nie można uznać za sprzeczną z zasadami współżycia społecznego, skoro realizuje ona zgodny cel obu stron (vide- wyrok Sądu Najwyższego z 14 listopada 2013 r., IICSK 106/13, LEX nr 1418879).

Na koniec, podnieść należy, że powodem stwierdzenia nieważności umowy nie może być sam fakt, że dla jednej ze stron jest ona niekorzystna, albowiem oznaczałoby to, że skutek ekonomiczny miałby rozstrzygać o tym, czy umowa jest ważna, czy nieważna. Pozwane akcentują negatywne dla nich skutki spornej umowy, jednakże Sąd musi mieć na względzie słuszny interes obu stron, a więc także powodów, którym - na podstawie materiału dowodowego sprawy - nie można zarzucić żadnych nieprawidłowości.

Tak więc, zaskarżony wyrok nie narusza art.58§1 kc w zw. z art.487 kc i art.353¹ kc, ani art. 58§2 kc, wbrew temu, co twierdziły skarżące.

Niesłuszny był także zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art.83 § 1 kc, gdyż nic nie potwierdza tego, by przedmiotowa umowa miała być pozorna i stanowiła w rzeczywistości umowę darowizny. Pomiędzy sprzedającym a powodami nie było wcześniej żadnych stosunków, które mogłyby taką okoliczność uprawdopodobniać. Fakt przekazania pozwany przez powodów pełnej ceny w wysokości 20.000 zł jest bezsporny.

Nie mógł też odnieść skutku postawiony dopiero na rozprawie apelacyjnej zarzut dotyczący tego, że w pozwie żądano zobowiązania wszystkich pozwanych do złożenia oświadczenia woli o przeniesieniu własności nieruchomości, zaś w wyroku każda z nich zobowiązana została do złożenia oświadczenia woli odnoszącego się do przeniesienia przysługującego jej udziału we współwłasności. Nie było to wykroczenie ponad żądanie pozwu, przeciwnie, w stosunku do każdej z pozwanych powództwo zostało uwzględnione w części. Podkreślić należy, że powodowie działali w sprawie bez fachowej pomocy prawnej, a zaskarżony wyrok jest ewidentnie zgodny z sensem i celem ich roszczenia.

Zasądzona na rzecz powodów w punkcie 7/ z tytułu zwrotu kosztów procesu kwota 7.132 zł jest prawidłowa. Postanowieniem z dnia 14 maja 2013 r. Sąd Rejonowy w M. określił w trybie art.25 § 1 kpc wartość przedmiotu sporu na 142.360 zł (k.108 akt). Adekwatnie do tej sumy powodowie uiścili opłatę od pozwu w wysokości 7.132 zł (k.111 akt).

Wobec powyższego, zaskarżony wyrok uznać należało za prawidłowy, gdyż stanowi wynik trafnie dokonanych przez Sąd Okręgowy ustaleń i właściwie zastosowanych przepisów prawa materialnego, zaś zarzuty skarżących były niezasadne.

Sąd Apelacyjny orzekł zatem jak w sentencji, oddalając apelację na mocy art. 385 kpc.

SSA Ewa Solecka SSA Joanna Kurpierz SSA Anna Bohdziewicz